

É L J Ü K a z I G É T !

ÉLETIGE: 2016 július hónap : (Ámosz 8, 12):

„Vándorolnak az egyik tengertől a másikig, kóborolnak északtól délig, keresik az Úr szavát, de nem találják.”

Tematizálás. - Kedves Nővéreim és Fivéreim az Úr Jézus Krisztusban! – Az előző életigében a lelkiismeretről és a belső élet műhelytitkairól elméltünk. A Magasságbelinek hangját, szavát, szózatát, igéjét, melyet az emberrel közölni akar, a lelkiismeret fogja fel (ha felfogja és veszi). Az Isten szava visszhangzik minden emberi pszichében, s ha felfogja az üzenetet, mely legtöbbszörre parancs és útmutatás, akkor az, vagy engedelmességgel, vagy pedig engedetlenséggel reagál rá. Engedetlenség az is, ha úgy tesz, mintha nem hallaná. Ez az engedetlen gyerekek módszere. Ha ez így megy sokáig, akkor az Úr szava lassanként alábbhagy, egyre ritkábban szól, mintegy mondván: Hiába mondom neki, nem teszi. Tehát ezután már nem is szólok hozzá, menjen csak megveszekedett feje után. Nem hallgat úgysem a jó szóra, pedig saját, jól felfogott érdeke volna. – Közben a lelkiismeretet már a rozsdá marja, nyikorog, nem működik, nem jelez. Az Adóállomás is és a vétel színhelye is lelassul, lebénul, majd megáll. A kapcsolat megszakad. Az Ég nem szól a Földhöz; a Föld nem szól az Éghez! Az embert nem érdekli az Isten, s az Istent sem érdekli lassan az ember. Hiába, az ember Isten képmása, tükröképe, s a viselkedések is tükröződnek. Az ember cselekszik anélkül, hogy Istenét bevonná cselekvéseinek terveibe. De a Jótanács Lelkének távollétében az ember egyre nagyobb helytelenségekbe sodródik bele. Az Isten nélkül berendezett életforma magát az embert bensejében torpedózza meg. – Ámosz próféta idejében - és a mi időnkben is - egy elhatalmasodott életformává növi ki magát az a sztereotip magatartásforma, hogy „ha létezne is Isten, ő ne szóljon bele életembe: Különben is Isten nem számít, se nem oszt, se nem szoroz. Ő nem tényező!” – Ez az ateista életvitel kódexe. – Ezzel most nem akarok vitatkozni. A baj ott van, amikor az Isten hívő népe is ezt az életformát éli meg. Ez a hittagadásnak az a gyakorlati formája, melyet a magát hívőnek tartó nép szinte nem is vesz észre. Ámosz idejében sem, - ma sem! Viszont erre az Úr szava is olyan választ ad, mint a sújtó villám: „Népem megérett a pusztulásra, többé nem kegyelmezek neki.” (Ám.8, 2.) Vajon mitől lett ilyen megkeseredett és kemény az Úr hangja? - Hacsak nem attól a viselkedésünktől, hogy lerázzuk szeretetét és féltő, atyai jóságát magukról, s nem engedjük, hogy Ő is részese legyen életünknek, amire különben annyira vágyódik. – Aki manapság mégis kitart az istenfélő életút mellett, az ebben a szillogizmusban gondolkodik és él: „Van Isten, aki jó Atyám a mennyben. Az Ő gondolata vagyok. Ő nagyon jó és szeret. Szeretete hozott létre. Elküldött a Földre, hogy én is visszhangozzam szeretetét. Mivel ehhez nem igen értek, még ebben is segíteni akar: Részt kíván venni az életemben. Szól hozzám, s várja válaszomat. Várja, hogy szívem mélyéből szóljak Hozzá, s mondjam el Neki mindazt, amit átéltem. Ha pedig próbaidőm lejár, visszavár, hazavár. Neki tartozom beszámolóval, akitől lételem és örök jövőmet kaptam. Be is számolok Neki sorra, rendre, naponta részletes, figyelmes gondossággal. Megosztom vele élményeimet, legyenek azok akár kellemesek, akár gyötrelmesek. Befogadom életembe, s így Ő életem részese. Mintha férjem volna, vagy feleségem.” Ez az istenfélő mentalitás gondolatsora.

Viszont nem így, a hitetlenek életformáját követők, s megélők, nem így! Futkosnak északtól délig, bejárják a világot kapzsi vágyaktól lihegve. Tengerre szállnak, mindent meg akarnak nyerni, felhajszoják az eléjük bukkanó összes lehetőséget, s ki akarnak tombolni magukból egy dacos önmegvalósítást – de mindezeket Isten nélkül. Őt nem kérdezik meg: Tetszik ez Neked, Uram? Tényleg ezért teremtettél? Látja a sok futkosást - mind-mind nélküle. Az Urat nem vonták be terveikbe, s Neki nem számolnak be viselt dolgaikról. Persze, hogy az Úrnak egy szava sincs hozzájuk, pedig olykor ráfanyalodnának arra, mondván: Hát mit szólsz a mi nagy futkosásunkhoz, te nagy Ismeretlen?! Viszont az Úr csak hallgat, mert kihagyták Őt az életükből. Ámosz próféta szavai ma is aktuálisak, mert ma is tombol a hitetlen viselkedésmód: „Vándorolnak az egyik tengertől a másikig, kóborolnak északtól délig, keresik az Úr szavát, de nem találják.” (8,12).

Téma. - A hitetlenség korszakában élünk, s a hitetlen életforma gyakorlati megnyilvánulásai, mint cselekvés-minták nehezdednek ránk. Tehát tudatosan vállalnunk kell az ellenkező utat. Ezért mi másképp fogjunk hozzá tennivalóinkhoz, programjainkhoz: **Istent okvetlenül vonjuk be életünkbe, vele a lényeges, gerinc-programokat mindig beszéljük meg, szólítsuk meg imában, s várjuk meg a választát, s aszerint is járunk el** a megvalósítás rendjében. - Ha telve hittel ülünk le beszélgetni Istennel, s elé terjesztjük gondjainkat, ötleteinket (melyek akár tőle is származhatnak) majd elcsendesedünk, s várjuk választát egy kiadós elcsendesedésben, ez az egész egy hatalmas élmény lesz! Lelkünk pedig mintegy felkiált, hogy milyen szép így az élet Istennel! Szép Vele tervezni, Vele mindent előzetesen megbeszélni, gondos, körültekintő aprólékosággal. Olyan öröm ez, mint az asztalnál ülő mérnök öröme a műszaki rajz fölött az ő kollégájával. Itt Isten lesz a Kollégánk! Addig egy kapavágást sem csinálunk, míg nem lesz egy hitelesített műszaki rajz a kezünkben - a programhoz. Vele együtt készen állok bármit megtenni, nélküle viszont semmit! Vele

beszélem meg életutamat, feladatom nagyszerűségét, a nehézségek számbavételét és minden részletet. Az Úr szava érvényben van itt is: „nélkülem semmit sem tehettek.” (Jn.15, 5). Mert az emberek – Isten nélkül – bizony, a tűznek dolgoznak. Ahogy a próféta mondja: „A népek a tűznek dolgoznak, s hiábavalóságokért fáradnak a nemzetek”. (Hab. 2,13) Mindennapi munkámat a reggeli imában így tekintem át az Úrral. Az Ő láttatkozása, s engedélyezése – sorozatban - lehet akár 5 perc műve is, de időnként, a nagy Kollokviumban (egyetemi vizsga), akár egy jó órára is szükség lehet. Fontos, hogy jóváhagyás nélkül ne vágjak bele semmi érdemleges dologba. Nem magamnak élek, nem magamnak dolgozom. Az igazi munkaadóm, az én munkavezetőm : maga az Úr! (S hadd súgjam meg: Ugyanakkor együttal jó barátom). A földi munkaadóm csak színházi kellék. Egy figura, akitől a hitetlenek esetleg rettegnék. Én viszont elfogadom, s meghajtom előtte fejemet - minden emberi hibái ellenére is - az Úr iránti tiszteletből. Különböztetve Jézus a munkaadóm, mert Jézus a Mester. S Ő nem is annyira parancsol, mint inkább példát ad - segédmunkásként. – Ez is egy válasz Istentől, s Fiától, Jézus Krisztustól, aki tettekkkel is válaszol reggeli imámra, s közös tervezésünkre. Ő dolgozik velem. Elkéri a kezemet, vezeti, s azt mondja: Látod, így próbáld! – Én pedig boldogan szorgoskodom, s szépen, örömmel teszem ezt a szorgoskodást. Közben talán még dudorászok is.”Az Úr hallja imám, hívlak, jöjj, válaszolj! Jó az Úr, benne bízom. A nevét magasztalom!”

Imasarkom a szobámban egy tervező iroda, hol Istent felkértem Főnöknek (felkérés nélkül is az, de javamra írja, ha felkérem erre.) Különböző tervrajzok vannak. Egy egész örök életre szóló, majd a földi életre szóló, végül egy-egy élethelyzetre szóló tervrajz. Ezekbe illeszkednek bele a mindennapi tervezések a reggeli imában, majd ellenőrzés az esti imában. Ez a gondosság illik az értelmes lényhez: Istenhez és az emberhez. Az ember méltóságos úr. De méltóságunkat Isten adja meg. Uraságunkat pedig az adja meg, hogy uralkodnunk kell önmagunkon, szenvedélyeinken, ezeken a „vadakon és csúszómászókon.” De még az időnkön is és idegeinken is. – Ha Istent eldobjuk, akkor emberi méltóságunkat dobjuk el, s képtelenné válunk magunkon is uralkodni. De ha életünket nem Isten sorozatos, imáinkra adott válaszára építjük, akkor ezzel el is dobjuk Istent. - Ezt elkerülendő: Kövessük Urunk Jézus Krisztust az ő személyében és életformájában. Jézus életformája: A (mennyei) Atyával egyesült élet s az ott kapott válaszok. Fentről jön az engedély, a hitelesítés, az igazolás. Jézus semmit sem tesz igazolatlanul. Jézusunk szava: „semmit nem teszek magamtól, hanem azt hirdetem, amire Atyám tanított.”(Jn. 8,28) Ne felejtjük: „Nem nagyobb a tanítvány mesterénél, sem a szolga uránál” (Mt.10,24). – Valamint: „Példát adtam, hogy amit én tettem, ti is tegyétek meg.” (Jn.13,15). S ami mindezek csattanója: „..... engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.” (Fil.2,8).

Akcio program. - A lánchíd-elv modellje: Két, egymással szembe helyezkedő és hátra dőlő igen erős ember között kifeszített kötél, melyen végig megy a kötélátúzó. A hídépítészetben pedig két nagy pillérről épült torony a két parton, s köztük lánca, vagy kötél kifeszítve. Egyszerű és megbízható. Ez modell lehet a lelki életre is. A reggeli ima: A nap tervezése Istennel: Akarata / tetszése szerint körvonalazott projektek (előre vetített cselekvési forgatókönyv). – Este pedig visszatekintés a letűnt napra, s a reggeli tervezéssel való szembesülés. Ez is Istennel:Bocsánat és köszönet. S ez mindig bejön: Egy kis eltérés (ez nem okvetlenül helytelen), s egy kis eredmény. „Hála, hogy itt a csendes este...” dudorássza az istenfélő ember, s nyugtázza a napot, s rövid mérleget készít:Néhány perc műve. Így lesz szép nyugtával - szép álma. –A nagy rovacscs pedig majd egybe fogja egész életútját kitevő esték rész-számláit, mielőtt földi szemét véglegesen lehunyá. S nem jár majd rosszul, mert itt is áll az ige: „Aki a kicsiben hú, az a nagyban is hú”(Lk.16,10.) S reményünk van rá, hogy életének szép nyugtával - szép álma lesz.

Tanúságtétel. - Diákkoromban szerettem síelni. A hegyen laktunk, s adva volt lesikláshoz a pálya. Spóroltam egy kis pénzt, s vettem egy pár sílécet. Gondoltam:Felcsatolom, s fogok síelni. Így képzeltem el, s amit a fejembe vettem, végre is hajtottam. Hajrá, magyarok:Fel a hegyre! – volt a jelszó. Hát lécek valóban - tudnak csúszni – rövidesen rájöttem, de nem egészen oda mennek, ahová én akarom. Estem is akkorákat - csak éppen hogy kezem-lábam nem törött el. De a vége az lett, hogy maga a síléc törött el. Bőgtem, romjaim fölött. Közben iskolai síversenyt is rendeztek. Ez már bakonyi tájakra vitt. Közben vettem új léceket, s remegtem. Szerencsére hirdettek egy kis előkészítő oktatást is osztályfőnöki keretében. Na, ezen én nagyon odafigyeltem. Minden részletre. Rájöttem, hogy magamtól még a léceket sem kötöttem fel helyesen ezt megelőzően. –Hát aztán eljött a nagy nap, s kimentünk a bakonyi tájakra egy lesikló-pályára. Szédületes meredek volt, s a száguldás szélesebb volt. De az oktatásban nyert figyelmeztetések végig bennem voltak. Így szerencsésen siklottam le sorra, rendre - egymás után. Közben eltelt majdnem 70 év. Ma már nem kapcsolnám fel a léceket, de annyit megjegyeztem, hogy a lelki élet pályáját sem lehet szaktanácsadó megkerülésével végigfutni. Ugye tudod, kire gondolsz?!

Igei ima: - Uram, Jézus! Te vagy az üdvösség szaktanácsadója. Te ismered az oda vezető utat. A személyre lebontott, testreszabott utat is ismered. Ezért szabad gyakorta feltennem Néked a kérdést: Mit tegyek Uram, hogy üdvözljek? - Add, hogy naponta, néhány perces csendben, rendszeres következetességgel mindig képes legyek megvárnai útmutató válaszodat. Add, hogy többé már ne menjek megveszekedett fejem után, hanem a Tőled jött Szentlélek, a Jótanács Lelke vezetésével közeledjek életem céljához, beteljesedéséhez, üdvösségéhez.

Úgy kívánom Néked, kedves Nővérem és Fivérem az üdvösségét, hogy azért még egy kicsit maradj köztünk de mindig célirányos biztonságban, s várakozó örömben! - Imával-szeretettel:Károly, Karcsi atya, testvér.